

MILAN POLIĆ (1946.–2015.)

Radomir Videnović

Otišao je Milan Polić, pedagog, filosof, kulturni pregalac. Aktivan, angažovan društveni delatnik.

Nema posebne rasprave o *Smrti* u Polićevoj specifično strukurisanoj filozofsko-odgojnoj razlozbi *Čovjek–odgoj–svijet*. O smrti se govori u raspravi pod naslovom »Život«. Ne treba olako i isprazno govoriti ni o smrti ni o životu, upozorava Polić, jer se tako ne može odgovoriti na pitanja o ciljevima, svrhama, *smislu života*, a »brbljanjem« o smrti ona se otklanja od naše pozornosti kao da nas se, zaista, ništa ne tiče.

Ali kako govoriti? *O graničnim situacijama; o smrti bližnjih*. (Karl Jaspers)

To (nam) je potsećanje, *memento...*

I šta, uopšte, možemo izgovoriti kada se smrt, jednom, dogodi?!

Smrt je negacija, prevazilaženje... suprotnost životu. To je događanje, bivanje. *Umiremo, ali produžavamo da živimo u svojoj deci, potomcima, u tragovima koje ostavljamo*.

(...) *Ali život duha nije život koji se plaši smrti i koji se čuva pustošenja, već onaj koji podnosi smrt i u njoj se održava*. (Hegel)

U svetu ljudi vlada jedan zakon – sve stvari su prolazne...

Smrt je, nesumnjivo, stalno prisutna mogućnost, tama i zagonetka.

Ali, neminovna je i uzajamnost života i smrti, smrti i života.

U *misterijama*, tajnim službama bogovima – smrt osigurava – novo rađanje.

Profesora Milana Polića upoznao sam u Zagrebu 2001. godine prilikom održavanja znanstvenog skupa *Pavao Vuk-Pavlović – život i djelo* i tom prilikom dobio Polićevu knjigu o Vuk-Pavloviću, mome uči-

telju (u Skopju). Otada sa znatiželjom pratim Polićeve studije i knjige, najčešće o odgoju, kao i njegove tekstove o Pavlu Vuk-Pavloviću.

Čovek je biće na putu, na putu ka smrti.

Ali, »Smrt nije samo da se bude mrtav!« (Pavao Vuk-Pavlović)

Smrt je odlazak iz sveta, zajednice, od bliskih i bližnjih.

Ostaju, ipak, *tragovi* – bliski, prijatelji, kolege, zajednica: njihova sećanja koja obnavljaju i »vaskrsavaju« – stvaralačku ličnost i predanost kulturnim vrednostima – Milana Polića.